

A Győri Ítéltábla a dr. Sárközy Gergő ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Takács Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Győri Törvényszék 2017. december 5. napján kelt P.20.775/2017/4. számú ítélete ellen az alperes részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - megtartott tárgyalás alapján - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy a magyar államnak az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására fizessen meg 2.500.000. (Kettőmillió-ötszázezer) Ft le nem rótt fellebbezési illetéket és a felperesnek 15 napon belül 381.000. (Háromszáznolcvanegyezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A cégnyilvántartásba a Cg.... cégjegyzékszám alatt bejegyzett felperes társaság, valamint jogelődje, a ... Közhasznú Társaság ügyvezetői tisztségét 2002. június 12. napjától 2013. május 23. napjáig az alperes látta el. A ... Kht. 2002. május 7. napján megtartott taggyűlésén az alperes mellett „társ-ügyvezetőként” a tagok dr. ... t választották meg. A taggyűlés a további - sorszámozás nélküli - határozattal úgy döntött, hogy „az ügyvezetők munkájának díja havonta 6 x 16 órás ügyelet díja legyen, költségtérítés nélkül, melyet számla ellenében folyósít” a társaság. 2002. május 10-én az alperes által képviselt közhasznú társaság megbízó, valamint dr. ... megbízott között megbízási szerződés jött létre „társ-ügyvezetői” feladatok ellátására, ezen belül az ügyeletvezetői feladat betöltésére, havonta 5x16 órás ügyelet díjazásával egyező mértékű térítés ellenében. Dr. ... „társ-ügyvezetővé” választása ellenére a közhasznú társaság a cégbíróságon a vezető tisztségviselőként bejegyzése iránt nem terjesztett elő kérelmet.

A dr. ... „ügyeletvezető, ügyvezető-helyettes” által képviselt felperes, valamint az alperes között 2008. május 23. napján jött létre megbízási szerződés, az alperes ügyvezetői tisztsége ellátására. A szerződésben a felek megállapították, hogy a felperes taggyűlése az alperest a 3/2008. (V.23.) határozatával 5 éves időtartamra választotta meg ügyvezetőnek. Díjazását a „VII/2002. (V.7.) taggyűlési határozat értelmében” havonta a mindenkor orvosi ügyeleti óradíj kilencvenhatszorosában (6x16 órás ügyelet) állapították meg. Kikötötték, hogy a megbízó a megbízási díjat számla ellenében téríti meg minden hó 10. napjáig. A számlát benyújtani a ...-... Kft. (...) nevében jogosult a megbízott, amelynek személyes közreműködésre kötelezettje. 2012. január 4-én a dr. ... által képviselt felperes és az alperes között „megbízási szerződést részben felbontó okirat az eredeti állapot részleges helyreállításával” jött létre. A szerződésben a felek a 2008. május 23. napján létrejött megbízási szerződés 7. pontjába foglalt megbízási díjra vonatkozó rendelkezését a megbízási szerződés megkötésének napjára visszamenőleges hatállyal felbontották és az eredeti állapotot ebben a tekintetben visszaállították. Kijelentették, hogy a 2008. május 23. napján kelt

megbízási szerződés alapján a megbízottnak megbízási díj nem került kifizetésre, a megbízott ingyenesen látta el a feladatát. Az ugyanazon nap kelt „egységes szerkezetbe foglaltan” készült, a dr. ... által képviselt felperes megbízó és az alperes megbízott közötti megbízási szerződéssel a felperes az ügyvezetői teendők ellátásával bízta meg az alperest, azzal, hogy az alperes a vezető tisztségviselői feladatokat ingyenesen látja el.

A felperesi társaságnál vizsgálatot folytató Nemzeti Adó- és Vámhivatal a 2012. december 12. napján kelt .../2012. számú határozatával a felperessel szemben két fő be nem jelentett alkalmazott foglalkoztatása miatt 1.600.000.Ft - , bevallási kötelezettség elmulasztása miatt 920.000.Ft - és nyilvántartási rend jogszabályi előírásainak megsértése miatt 25.000.Ft, összesen 2.545.000.Ft mulasztási bírság megfizetésére kötelezte a felperest. A határozat megállapította, hogy a felperesi társaságnál az alperes, valamint dr. ... ügyvezetői - és ügyelvezetői tisztséget töltött be, amelyért megbízási szerződés alapján díjazásban részesült. A díjazásról mindkét személy esetében a tagságukkal működő társaság állított ki számlát a felperes részére. A megbízási díj mindkét esetben meghaladta a mindenkor minimálbér 30%-át, ezért a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (Tbj.) 5.§ (1) bekezdés g/ pontja szerint mindkét személy biztosítottnak minősült és a felperest bejelentési kötelezettség terhelte az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 16.§ (4) bekezdése alapján. A kifizetett megbízási díjak után a felperesnek bevallási kötelezettsége is fennállt az Art. 14.§ (1) bekezdés c/ pontja, 31.§ (1), (2) bekezdései alapján. Mivel a felperes az adókötelezettségeinek nem tett eleget, ezért az Art.178.§ 8. pontja alapján be nem jelentett alkalmazottakat foglalkoztatott, az Art.172.§ (2) és (5) bekezdése alapján mulasztási bírság terheli. A felperes fellebbezése folytán eljáró Nemzeti Adó- és Vámhivatal ... Regionális Adó-főigazgatósága az elsőfokú határozatot a 2013. március 6. napján kelt ... számú határozatával helybenhagyta. A felperes közigazgatási határozat megváltoztatása iránti keresetét a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2014. április 10. napján kelt 15.K.27.102/2013/8. számú ítéletével elutasította; a jogerős ítélettel szemben benyújtott felülvizsgálati kérelem alapján a Kúria a 2015. július 2. napján kelt Kfv.V.35.514/2014/9. számú ítéletével az ítéletet hatályában fenntartotta. A tovább folytatódó adóigazgatási eljárásban a Nemzeti Adó- és Vámhivatal ... Megyei Adóigazgatósága a 2013. december 23. napján kelt ... számú határozatával a 2008. január. - 2012. október hónapok közötti időszakban a felperes terhére 17.436.000.Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg, amely után 8.718.000.Ft és 6.447.000.Ft adóbírságot, 6.447.000.Ft mulasztási bírságot szabott ki, és 8.743.810.Ft késedelmi pótlékot számított fel. A felperes fellebbezése folytán eljáró NAV ... Regionális Adó-főigazgatósága a 2014. április 17. napján kelt ... számú határozatával az elsőfokú határozatot annyiban változtatta meg, hogy 6.447.000.Ft adóbírságot törölt. A felperes másodfokú határozattal szemben előterjesztett közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti keresetét a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2015. február 16. napján kelt ítéletével elutasította, a jogerős ítéletet a Kúria hatályában fenntartotta.

A 2012. május 11. napján megtartott felperesi taggyűlésen a tagok a 12/2012. (V.11.) határozattal elfogadták az ügyvezető alperes tájékoztatóját az ügyvezető jelenlegi díjazásának mértékéről, az 5 évre visszamenőleg kifizetett díjazások összegéről, ezek jogcíméről, a kifizetések módjáról, a díjazás mértékét megállapító taggyűlési határozatok bemutatásáról. Az alperes havi díjazásának mértékét 200.000.Ft-ra módosították. A 13/2012. (V.11.) határozattal a taggyűlés úgy döntött, hogy a tagokkal korábban (2002. óta) megkötött ügyletre vonatkozó szerződéseket utólagosan jóváhagyja. A 12/2012. (V.11.) határozattal szembeni társasági határozat felülvizsgálata iránti perben a bíróság - az alperesként perben álló gazdasági társaság elismerése alapján - a határozatot hatályon kívül helyezte.

A felperes az állami adóhatóságnak három részletben (2014. június 30-án, 2014. július 1. napján és 2014. július 4. napján) összesen 41.379.810.Ft-ot fizetett ki, mely tartalmazta a 17.436.000.Ft adóhiányt, a 8.718.000.Ft adóbírságot, a 6.447.000.Ft mulasztási bírságot, a 25.000.Ft bírságot és a 8.743.810.Ft késedelmi pótlékot.

A felperes tagjai írásbeli szavazással meghozták az 1/2017. (IX.7.) taggyűlési határozatot, amely úgy döntött, hogy a tagok érvényesíteni kívánják a volt ügyvezető alperes ellen kártérítési igényüket 40.644.810.Ft tőke és járulékai iránt.

* * *

A felperes módosított keresetében 31.964.810.Ft tőke, valamint 2.545.000.Ft után 2013. április 17. napjától - , 20.687.405.Ft tőke után 2014. június 30. napjától - és 8.732.405.Ft tőke után 2014. július 3. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A felperes a keresetét arra alapította, hogy az ügyvezető alperes a vezető tisztség ellátása alatt elmulasztotta a saját maga, valamint dr. ... foglalkoztatása bejelentését, a kifizetett juttatásból az adó levonását, bevallását és befizetését. Az alperest a bejelentési és bevallási kötelezettség attól függetlenül terhelte volna, hogy a két magánszemély megbízási díját cégeik számlázták a felperesnek. Az alperes ezért a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 22.§ (1)-(2) bekezdése, 29.§ (1) bekezdése és 30.§ (2) bekezdése alapján kártérítési felelősséggel tartozik.

Az alperes *ellenkérelmében* a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy a 2002. május 7. napján megtartott taggyűlésen meghozott, díjazását megállapító határozat úgy rendelkezett, hogy a megbízási díjára számla ellenében tarthat igényt. Az alperes magánszemélyként nem volt jogosult számlát kiállítani, csak cége, a ...-... Kft. Ezt tartalmazta a vele megkötött 2008. május 23. napján kelt megbízási szerződés is. Így az alperes ingyenesen látta el a vezető tisztséget, a díjat a cége kapta, ezért ügyvezetőként saját magára bejelentési és bevallási kötelezettsége sem volt. Az, hogy éveken keresztül a megbízási díjról a cége állított ki számlát ismert volt a felperes évenként elfogadott számviteli beszámolóiból is. Hivatkozott a felperes taggyűlése 12/2012. (V.11.) és 13/2012. (V.11.) határozataira, amelyek elfogadták az ügyvezetői tájékoztatóját az 5 évre visszamenően kifizetett díjazások összegéről és utólag jóváhagyták a 2002. óta megkötött ügyletekre vonatkozó szerződéseket. Utóbb arra is kitért, hogy a felperesnek hiányzott a perindításkor a keresetőségi joga, mivel a felperes taggyűlése a Gt.141.§ (2) bekezdés n/ pontja alapján nem határozott az ügyvezető alperessel szembeni kártérítési igény érvényesítéséről.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott *ítéletével* kötelezte az alperest 31.964.810.Ft tőke, valamint 2.545.000.Ft után 2013. április 17. napjától - , 20.687.405.Ft után 2017. június 30. napjától - és 8.732.405.Ft tőke után 2014. július 3. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A törvényszék határozata indoklásában elsődlegesen azt állapította meg, hogy a felperes taggyűlése 1/2017. (IX.7.) írásbeli szavazással meghozott határozatával létrejött a felperesnél az alperessel szembeni keresetőségi jogot megteremtő „közgyűlési” (helyesen: taggyűlési) döntés. Megállapította a bíróság, hogy a Gt.30.§ (2) bekezdése és a Ptk.339.§ (1) bekezdése alapján a perben a felperest terhelte a kártérítés általános elemei, míg az alperest annak bizonyítása, hogy a vezető tisztségviselőtől általában elvárható gondosságot tanúsította. Vizsgálni kellett a perben azt is, hogy a felperes eleget tett-e a kárelhárítási és a kárenyhítési kötelezettségének. Kifejtette a bíróság, hogy a társaság legfőbb szerve által a vezető tisztségviselőnek adható felmentvény a kártérítési felelősség alól mentesítheti az ügyvezetőt. Az alperes által ilyenként hivatkozott 12/2012. (V.11.) taggyűlési határozatot azonban a Győri

Törvényszék a 2012. július 13. napján jogerőre emelkedett (és az alperes elismerésén alapuló) ítéletével hatályon kívül helyezte, így ennek az alperes által hivatkozott taggyűlési határozatnak joghatása nincs. Az alperes ellenkérelmében kiemelt másik, 13/2012. (V.11.) határozat pedig felmentvényről nem rendelkezett. Az alperes és dr. ... díjazását meghatározó 2002. május 7-i taggyűlési határozat nem tartalmazta, hogy a megbízási díjakról a számlát a ...-... Kft., valamint a ... Bt. állítsa ki a felperes felé, ezért a taggyűlési határozat, valamint az alperessel és dr. ...vel aláírt megbízási szerződések az ügyvezető alperes adózási jogszabályt sértő eljárását nem mentik ki. A felperest a kármegelőzési és kárenyhítési kötelezettségének kellőképpen eleget tett azzal, hogy az adóhatósági határozatokat megfellebbezte, illetve azok bírósági felülvizsgálatát kérte. Rámutatott a törvényszék, hogy a Gt.22.§ (1) bekezdése szerint a felperes társaságnál vezető tisztségviselő csak természetes személy lehetett. Az alperes megbízási szerződés alapján, megbízási díj ellenében látta el az ügyvezetői feladatokat, az alperes tagságával működő ...-... Kft. nem volt a felperes megbízottja, és ezért nem minősül a megbízási díj jogosultjának sem. A megbízási szerződés visszamenőleges hatályú, 2012. január 4. napján kelt módosítása és a megbízási díj esetén az eredeti állapot helyreállítása „nem volt alkalmazható”. Az ügyvezetői feladatok eredeti állapotú helyreállítása kizárt, az ellátott feladatot nem lehet meg nem történtté tenni. Végül a bíróság megállapította, hogy az alperes által vezetett felperes nem tett eleget az adóbevallási és adófizetési kötelezettségének, melyet az ügyvezető alperesnek kellett volna végrehajtania. A felperes társaságot az adózási jogszabálysértések miatt kötelezte az állami adóhatóság fizetésre. Az adózási jogszabálysértés miatt a felperest terhelő fizetési kötelezettségért az alperes köteles helytállni a Gt.29.§ (1) bekezdése és 30.§ (2) bekezdése alapján. A törvényszék által kirendelt igazságügyi könyvszakértő az adóhatósági határozatban megállapított 17.436.000.Ft adóhiányból 5.511.000.Ft-ot állapított meg olyanként, amelyet a megbízással foglalkoztatott ügyvezető és ügyeletvezető megbízási díjából adóelőlegként kellett volna levonni, míg 11.925.000.Ft terhelte a társaságot. A felperes keresete ezért 5.511.000.Ft adóhiányra, 8.718.000.Ft adóbírságra, 6.447.000.Ft mulasztási bírságra és 8.743.810.Ft késedelmi pótlékra, összesen 31.964.810.Ft-ra alapos.

A törvényszék megítélése szerint a perben a felperes utóbbi kereset leszállítása a Pp.146/A.§ (1) bekezdése szerinti keresetváltoztatási tilalomba ütközött, így az eredeti 40.644.810.Ft tőke és járulékal iránti keresetről kellett határoznia. Ez a kereset azonban éppen 31.964.810.Ft erejéig volt alapos, így a különbözetre a bíróság a keresetet elutasította.

Elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatása és a kereset elutasítása, míg másodlagosan annak hatályon kívül helyezése iránt az alperes terjesztett elő *fellebbezést*. Jogorvoslati kérelmében kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú ítélet jogszabálysértő. Ezt egyrészt arra alapította, hogy a felperes taggyűlése a kifogásolt megbízási szerződéseket a 12/2012. (V.11.) és a 13/2012. (V.11.) számú határozataival jóváhagyta. Kiemelte, hogy a felperes taggyűlése döntött arról, hogy az ügyvezetői „munkadíj” számla ellenében fizethető ki, ezzel kizárta, hogy az alperes magánszemélyként megbízási díjhoz juthasson. Az alperes magánszemélyként nem kapott semmilyen díjazást a munkájáért, azt ingyenesen végezte. A számlázási kényszer a felperes taggyűlése hozta létre a VII/2002. (V.7.) számú határozatával, amely szerint a megbízási díjat az ügyvezető és az ügyeletvezető cégei kapták. Az alperes ügyvezetőként mindössze végrehajtotta a legfőbb szerv döntését. Másodsorban megítélése szerint a kártérítés törvényi feltételei nem állnak fenn jelen esetben. A taggyűlés által létrehozott kifogásolt számlázási gyakorlatot, az ennek érdekében kötött szerződéseket és kifizetéseket a felperes taggyűlése jóváhagyta. Az alperes úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható, végrehajtotta a legfőbb szerv döntését, az ellen éveken át nem volt kifogása sem a könyvelőnek, sem a könyvvizsgálónak, sem a legfőbb szervnek. Az alperes kötelezettsége csak addig terjedt, hogy a szükséges szakembereket alkalmazta, neki orvosként nem kötelessége ismernie az adózási jogszabályokat. Harmadsorban fenntartotta azt az

érvelését is, hogy a Gt.141.§ (1) bekezdés n/ pontja alapján a törvényszéknek a jogvita eldöntésénél elsődlegesen azt kellett volna vizsgálnia, hogy az alperes elleni követelés érvényesítéséhez - per előfeltételként - a taggyűlés jóváhagyása rendelkezésre áll-e. Ilyen taggyűlési határozat azonban a perindítást megelőzően nem született, hanem csak évekkel később, 2017. szeptemberében. A határozatra a perindítást megelőzően lett volna szükség, a felperesnek keresetösségi joga nincs. Ezért a keresetet el kellett volna utasítani.

A felperes *fellebbezési ellenkérelmében* az elsőfokú ítélet fellebbezett része helybenhagyását és az alperes másodfokú perkoltségben marasztalását kérte. Kifejtett álláspontja szerint az alperes az elsőfokú eljárás során szerzett szakértői véleményt és a leszállított kereset összegét nem vitatta, így erre nézve a Pp. 163. § (2) bekezdése szerint egyező nyilatkozat állt rendelkezésre. Az alperes azzal, hogy az adóhatósági határozatokat nem vitatta, csupán a felmentvényre hivatkozott, a magatartása jogellenességét lényegében elismerte. A kártérítés további feltétele, az okozati összefüggés a per során nem volt vitatott, tehát az, hogy a felperest ért hátrány a bevallási - és bejelentési kötelezettséggel összefüggésben keletkezett. Rámutatott, hogy a Gt. hatálya alatt a vezető tisztséget csak természetes személy láthatta el, ezért az alperes nem bízhatta volna meg a saját társaságát, a ...-... Kft.-t a vezető tisztségviselői feladatok ellátásával. Az alperesnek a felelőssége alóli mentesüléshez nem azt kellett bizonyítania, hogy a felperes társaság tudott az által megkötött megbízási szerződésekről, hiszen a felperes kára nem ezen szerződések miatt keletkezett, hanem a bevallási - és bejelentési kötelezettség elmulasztása miatt. Egyetértett ugyanakkor az elsőfokú bíróság azon megítélésével, hogy olyan taggyűlési határozat nincs, amely jóváhagyta volna az alperes által megkötött megbízási szerződéseket. Vitatta, hogy az éves beszámoló elfogadásával a felperes szentesítette volna az alperes adózói gyakorlatát. Az éves beszámolónak nem része ugyanis a személyre lebontott bevallási, adófizetési kötelezettség teljesítése. Nem értett egyet az alperes „számlázási kényszerre” hivatkozásával, mert a taggyűlési határozatban szereplő számlával egyenértékű lehetett bármely más, a számviteli törvény szerint lekönnyelhető bizonylat. Másfelől magánszemély is lehet számlaképes. Az alperes újonnan, ezért a Pp. 235. § (1) bekezdésébe ütközően hivatkozott arra, hogy neki orvosként az adójogi szabályokkal nem kellett tisztában lennie. A 30-nál is több taggal működő felperes vezető tisztségét fokozott gondossággal kellett ellátni, a saját felróható magatartására, a jog nem tudására az alperes nem hivatkozhat. Előadta, hogy az alperes akár át is láthatta volna az általa megkötött megbízási szerződésekből a saját tevékenysége jogellenességét. A szerződések szerint ugyanis nem a tevékenységet ténylegesen ellátó természetes személyek, hanem a gazdasági társaságaik számláztak, tehát a számlákat a cégek valótlán gazdasági eseményekről állították ki, amely miatt szintén adóhatósági vizsgálat folyhatott volna. Az alperes véleményével szemben elégségesnek ítélte, hogy a felperes taggyűlése utólag adott felhatalmazást a volt ügyvezető alperessel szembeni perindításra. (Gt. 141. § (2) bekezdés n) pont)

* * *

Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállás alapján érdemben helytálló jogkövetkeztetésre jutva kötelezte az ügyvezető alperest kártérítés megfizetésére.

Ezért a fellebbezés nem alapos.

Elöljáróban az ítélet tábla megjegyzi, hogy a törvényszék az ügy érdemi elbírálására ki nem ható módon megsértette az első fokú eljárás szabályait, amikor úgy ítélte meg, hogy a felperes utólagos keresetleszállítása - 40.644.810 forint tőke és késedelmi kamatairól 31.964.810 Ft tőkére és késedelmi kamataira - a Pp. 146/A. § (1) bekezdése szerinti keresetváltoztatási tilalomba ütközik.

Keresetváltoztatás alatt a keresetben érvényesített jog, az annak alapját képező tényállás és a kereseti kérelem bármelyikének megváltoztatását kell érteni. (Szegedi Ítélőtábla Gf. II. 30.494/2015/4.) A kereset leszállítása esetén erről nincs szó és a Pp. 146. § (5) bekezdése kifejezetten úgy rendelkezik (c) pont), hogy a kereset leszállítása nem minősül keresetváltoztatásnak. A Pp. 146. § (5) bekezdése szabályait a kötelező jogi képviselő mellett folyó perekben előterjesztett keresetváltoztatásokra is alkalmazni kell. (Pp. 146/A. §) Ezért a törvényszék a kereset leszállítása erejéig szükségtelenül utasította el a keresetet.

A fellebbezés helyesen hivatkozott arra, hogy a volt ügyvezető alperes elleni kártérítési követelés érvényesítéséről való döntés a Gt. 141. § (2) bekezdése n) pontja szerint a felperes korlátolt felelősségű társaság taggyűlése hatáskörébe tartozik. Annak megítélésénél, hogy a kártérítési követelés érvényesítését elhatározó taggyűlési határozat hiánya perakadály, avagy a keresetőségi jog (Pp. 3. § (1) bekezdés) hiányát - és a kereset elutasítását - eredményezi, a perbeli felek között folyamatban volt a másik kártérítési perben született, közzétett határozat (BH2017. 407.) adott iránymutatást. Eszerint a kártérítési követelés érvényesítéséről döntő taggyűlési határozat meghozatalának elmaradása az igényérvényesítési jog (keresetőségi jog) hiányát jelenti. Mivel a taggyűlési határozat nem perelőfeltétel, az pótolható az ügyvezetővel szembeni kártérítési per megindítását követően is. A keresetindításhoz fűződő jogi érdekeltségről, a keresetőségi jogról a bíróság az eljárást befejező érdemi határozatában, az ítéletben (Pp. 212. § (1) bekezdés) rendelkezik. Ezért nincs akadálya annak, hogy a korlátolt felelősségű társaság tagjai a perindítást követően, de még az ítélet meghozatala előtt jóváhagyják a volt ügyvezetővel szembeni kártérítési per megindítását, így határozva az igény érvényesítéséről. Ezért a törvényszék helyesen határozott úgy, hogy a felperest megillette a perben a kártérítés iránti keresetőségi jog.

A Gt. 30. § (5) bekezdése szerint a társasági szerződés előírhatja, hogy a társaság legfőbb szerve évente tüzze a napirendjére a vezető tisztségviselők előző üzleti évben végzett munkájának értékelését, és határozzon a vezető tisztségviselők részére megadható felmentvény tárgyában. A felmentvény megadásával a legfőbb szerv igazolja, hogy a vezető tisztségviselők az értékelt időszakban munkájukat a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegességét szem előtt tartva végezték.

Az idézett törvényhely alapján a 2012. május 11. napján megtartott taggyűlés napirendjén az alperes ügyvezető előző naptári évben (2011) végzett tevékenységének értékelése nem szerepelt, és a taggyűlés a 12/2012 (V.11) számú és a 13/2012 (V.11) számú határozattal az alperes részére a felmentvény megadásáról nem döntött. Helyesen utalt tehát a törvényszék arra is, hogy a 12/2012.(V.11) számú taggyűlési határozatot a törvényszék az elismerésen alapuló ítéletével hatályon kívül helyezte. Így ezek a fellebbezésben hivatkozott taggyűlési határozatok nem lehettek alkalmasak arra, hogy az alperest a kártérítési felelősség alól mentesítsék.

A jogvita érdemét illetően abból kellett kiindulni, hogy a Gt. 21. § (1) bekezdése alapján a gazdasági társaság ügyvezetését - a gazdasági társaságok egyes formáira vonatkozó rendelkezések szerint - a társaság vezető tisztségviselője vagy vezető tisztségviselőkből álló önálló testület látja el. A Gt. alkalmazásában ügyvezetésnek minősül a társaság irányításával összefüggésben szükséges mindazon döntések meghozatala, amelyek a törvény vagy a társasági szerződés alapján nem tartoznak a társaság legfőbb szervének vagy más társasági szervnek a hatáskörébe.

Ez alapján - nem kétségesen - az ügyvezető alperest terhelte a felperessel (díjazással járó) jogviszonyban álló személyek bejelentése a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnak, valamint a társadalombiztosítási szervnek. A bejelentést követően pedig - a felperes nevében - az alperes tartozott felelősséggel a kifizetett díjak bevallásáért, az adóelőleg levonásáért és befizetéséért.

A Gt. 30. § (2) bekezdése szerint a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal - és ha törvény kivételt nem tesz - a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. A vezető tisztségviselők a polgári jog általános szabályai szerint felelnek a gazdasági társasággal szemben a jogszabályok, a társasági szerződés, illetve a gazdasági társaság legfőbb szerve által hozott határozatok, illetve ügyvezetési kötelezettségeik felróható megszegésével a társaságnak okozott károkért.

A vezető tisztségviselői károkozó magatartás nem csak aktív magatartás lehet, hanem valamely cselekvés elmulasztása is, amennyiben az elvárható lett volna az ügyvezetői kötelezettség teljesítése során a vezető tisztségviselőtől.

A polgári jogi kártérítési felelősség általános feltételeit a Ptk. 339. § (1) bekezdése határozza meg: a kár bekövetkezésében, a károkozó jogellenes és felróható magatartásában, valamint az ezek közötti okozati összefüggésben. A kártérítés általános feltételei felperes általi bizonyítása esetén a vezető tisztségviselő alperes azzal mentheti ki magát a kártérítési felelősség alól, hogy az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal és egyben a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján járt el.

A vezető tisztségviselői kártérítési felelősség említett törvényi szabálya az elvárhatóság mércéjét nem az adott személytől, hanem a vezető tisztséget betöltőktől elvárhatósághoz köti. Ez az elvárhatósági szint a vezető tisztséggel járó többletjogosítványok és a nagyobb felelősség miatt szigorúbb, mint a polgári jogi elvárhatósági zsinórmérték, az általában elvárható magatartás követelménye. (Ptk. 4. § (4) bekezdése - Győri Ítéltábla Gf. II. 20602/2010/6.)

A konkrét esetben a károsult gazdasági társaság felperes az alperes jogellenes, károkozó magatartását, kára összegét és az azok közötti okozati összefüggést a Nemzeti Adó- és Vámhivatal jogerős és bíróság által felülvizsgált határozataival, valamint az elsőfokú eljárás során beszerzett szakértői véleménnyel kellőképpen igazolta. Az alperes által a kétfokú eljárásban előadottak nem voltak alkalmasak a vezető tisztségviselői kártérítési felelősség alóli kimentésre.

A vezető tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondosság feltételezi, hogy az ügyvezető figyelemmel kíséri a cég gazdálkodását, működését (EBH2011. 2326) és rendelkezik a tisztség betöltéséhez szükséges alapvető jogszabályi ismeretekkel. Ehhez tartozik, hogy az ügyvezetőnek tisztában kell lennie azzal, hogy a vezetett társaságot a megbízási- és munkaviszonyban foglalkoztatott személyek után bejelentési illetve bevallási kötelezettség terheli a társadalombiztosítási- és adóhatóság felé. Amennyiben ilyen ismeretei az ügyvezetőnek nincsenek, az ebben jártas közreműködők szolgáltatásait kell igénybe vennie. A társasági jog a "névleges", avagy az "árnyék" ügyvezető fogalmát nem ismeri. Ezért az alperes kellő alap nélkül hivatkozott arra, hogy neki "orvosként" nem kötelessége ismernie az adózás jogszabályokat.

Helyesen mutatott rá a törvénytörő arra is, hogy az alperes megbízási szerződés alapján, megbízási díj ellenében látta el az ügyvezetői feladatokat, az alperes tagságával működő ...-... Kft. nem volt a felperes megbízottja, és ezért nem minősül a megbízási díj jogosultjának sem.

Ezekre figyelemmel az Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélete fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) alapján helybenhagyta.

A fellebbezés eredményre nem vezetett, ezért az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése és az Itv. 59. §

(1) bekezdése alapján viselni köteles a le nem rótt fellebbezési illetéket. Köteles továbbá megfizetni a felperes másodfokú eljárásban felmerült, ügyvédi munkadíjból álló perköltségét is. Ennek összegét az ítélőtábla a 32/2003. (VIII. 22) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdései alapján az általános forgalmi adóval növelt 381.000 Ft-ban határozta meg.

G y ő r , 2018. május 9.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Ferenczy Tamás sk.
előadó bíró

Dr. Szalay Róbert sk. bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: